

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

PΙΝ κατακλιθῆ ἡ Ἀγγελικὴ ἥνοιξε τὸ παράθυρόν της καὶ ἐστάθη πρὸ αὐτοῦ. "Εκαμε πολὺ νυκτέρι ἀπόψε τὸ κέντημά της εἶχεν ἀρκετά προχωρήσει καὶ ἐπρεπε πλέον ν' ἀναπαυθῆ.

"Ήνοιξε τὸ παράθυρόν της καὶ ἔδειπε τριγύρω καὶ μακράν· ὁ Μάιος ἐσκόρπιζε τὰς γλυκυτέρας εὔωδίας του, ἡ σελήνη ἥργυρου τὴν σιωπὴν τῆς νυκτὸς καὶ τὸ κελάδημα τῆς ἀηδόνος ἐνανούριζε τὸν ὑπον τῶν ἀνθέων.

Αἴφνης λεπτοτάτη αὔρα ἔθωπευσε τὰ φύλλα τῆς λεύκης καὶ εἰς τὴν δρόσον τῆς πνοῆς τῆς ἔρριγησεν ἡ Ἀγγελική· ἔκλεισε τὸ παράθυρον, ἔξεδύθη καὶ ἐσένυσε τὴν λάμπαν τῆς διὰ νὰ κοιμηθῇ.

'Ελαφρὸς ἀλλ' ὄχληρὸς θροῦς πτερυγίσματος ἥρχισε νὰ διατρέχῃ τὸ δωμάτιόν της. Τί ἦτο πάλιν αὐτό; "Ήναψε τὴν λάμπαν τῆς· μία χρυσαλλίς ἐπωφεληθεῖσα ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τοῦ παραθύρου εἶχεν εἰσέλθει ἀπαρατήρητος εἰς τὸ δωμάτιον. Οὕτ! ἐπρεπε νὰ σηκωθῇ, ν' ἀνοίξῃ πάλιν τὸ παράθυρον, νὰ κυνηγήσῃ γυμνὴ τὴν ἀδιάκριτον ἐκείνην ἐπισκέπτριαν καὶ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ φύγῃ, διότι ἀλλως δὲν θὰ την ἄφινε νὰ κοιμηθῇ. Καὶ πρὶν ἀκόμη τελειώσῃ τὴν σκέψιν τῆς αὐτὴν ἥγειρε τὴν κεφαλήν της, ἐτοίμη νὰ πεταχθῇ ἀπὸ τὴν κλίνην. 'Η χρυσαλλίς τὴν εἶδε καὶ ἐνόρσε τὸ κίνημά της.

— Μή μὲ ξιώχνης, χρυσῆ μου κόρη, τῆς εἶπε· κάνει ψύχρα, 'ετὸ περιβόλι κ' ἔγώ είμαι πολὺ ἀδύνατη· ἀφησέ με ἀπόψε νὸ κοιμηθῶ μαζῆ σου.

'Η Ἀγγελική ἐφοδήθη, διότι πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωὴν τῆς ἥκουε τὰς χρυσαλλίδας νὰ δμιλοῦν· ἥνοιξε τούς μεγάλους ἀφθαλμούς τῆς καὶ τὴν ἔδειπεν ἔντρομος· ἡ φωνὴ τῆς εἶχε κοπῆ καὶ δὲν ἥδούνατο νὰ φωνάξῃ τὴν μαμάν της εἰς βοήθειαν. Τότε ἐπτερύγισε πάλιν ἡ χρυσαλλίς καὶ τὴν ἐπλησίασεν· ἀλλ' ἐνῷ ἡ Ἀγγελική τὴν ἔδειπε μετά τρόμου, ἡ χρυσαλλίς ὀλίγον κατ' ὀλίγον μετεμορφώῦτο εἰς ὠραίαν νύμφην μὲ τὴν ξανθὴν κόμην τῆς ἐξηπλωμένην ἔως εἰς τὰς πτέρυας τῶν ποδῶν της, μὲ τοὺς λευκούς της βραχίονας, γυμνούς καὶ μακρούς

ώς λαιμούς κύκνων, μὲ τοὺς τορνευτούς πόδας της, μὲ τὰ ἡμίγυμνα καὶ κατάλευκα στήθη της, μὲ τὰ χείλη της τὰ ρόδινα καὶ μὲ τοὺς ὥραίους της ὄφθαλμούς.

— Μή μὲ φοβεῖσαι, ὥραῖο μου κορίτσι, μὴ μὲ φοβεῖσαι· ἐπερνοῦσα ἀπὸ τὸ παράθυρό σου καὶ σὲ εἶδα σκυμμένη· τὸ κέντημά σου καὶ μοῦ ἥρεσες πολύ: Ἄχ! εἴπα τί γλυκειαὶ στιγμαὶ θὰ ἐπερνοῦσα μαζῆ της! καὶ ἐπερίμενα μιὰν ὥρα ἀπ' ἔξω. Ἐγώ ὄνομάζομαι Εὔτυχία, ἐσὺ πῶς ὄνομάζεσαι;

— Εὔτυχία; ..Ἐγώ ὄνομάζομαι Ἀγγελική. Ἄλλα... τί ἦλθες νὰ κάνῃς 'c τὴν κάμαρά μου;

— "Ἄχ! εἴμαι πολὺ κουρασμένη, γιατὶ τρέχω αἰωνίως· ὅλος ὁ κόσμος μὲ κυνηγᾷ καὶ δὲν εὑρίσκω πουθενά ἡσυχία. "Αφοσέ με, Ἀγγελική μου, νὰ ξεκουρασθῶ· λίγο κοντά σου καὶ ζήτησέ μου μιὰ χάρι· εἰπέ μου τί ἐπιθυμεῖς 'c τὸν κόσμο.

"Η Ἀγγελική τὴν ἔδλεπε σιωπῶσα καὶ ἐπὶ τῆς μορφῆς της ἐξηπλοῦστο ἐλαφρὸν ἐργάθημα αἰδοῦς· ἥθελε κάτι νὰ εἰπῇ, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα.

— Πῶς; δὲν ἔχεις λοιπὸν καμμιάν ἐπιθυμία; εἰνε δυνατὸν μιὰ κόρη ὥραία ὡσάν ἔσε νὰ μὴν ἔχῃ κάνενα μυστικό;

— Ναι, εἰπεν ἐπὶ τέλους ἡ Ἀγγελική, ἀγαπῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά, ἀλλὰ εἶμαι πτωχή, δὲν ἔχω προΐκα.

— Καὶ αὐτός;

— Αὐτὸς μ' ἀγαπᾶ ὅπως καὶ ἔγώ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς εἰνε πτωχός· ὅσα κερδίζει ἀπὸ τὴν ἐργασία του δὲν εἰνε ἀρκετὰ καὶ ἡ μαμά μου δὲν θέλει νὰ γίνω γυναῖκα του.

Καὶ ἥρχισε νὰ κλαίῃ ἡ Ἀγγελική.

"Η Εὔτυχία τὴν ἐλυπήθη, τὴν ἐλυπήθη κατάκαρδα· ἐπλησίασεν εἰς τὸ προσκέφαλόν της, ἔσκυψε τὴν κεφαλήν της καὶ ἐκόλλησε τὰ χείλη της εἰς τὰ χείλη τῆς Ἀγγελικῆς.

"Ω! τί φίλημα, τί φίλημα ἦτο ἔκεινο! Γλυκύτατον, ρήγος ἥδονῆς διέρρευσεν ὅλα τὰ μέλη της, τὰ βλέφαρά της βεδαρυμένα ἐκάλυψαν τοὺς ὄφθαλμούς της, αἱ χειρές της ἀτονοὶ κατέπεσαν ἐπὶ τῶν γονάτων της, ἡ πνοή της ἔτρεμε. Καὶ ἵσου καπνὸς γλυκυτάτης εύωδίας ἥπλωθη εἰς τὸ δωμάτιον· τοῦ καπνοῦ ἔκείνου τὰ μὲν ἄκρα ἤσαν λευκά ὡς ἡ χιών, τὸ δὲ μέσον ρόδινον ὡς τὰ χείλη τῆς Εὔτυχίας. Νάρκη ἥρχισε νὰ καταλαμέάνῃ τὴν ψυχὴν τῆς Ἀγγελικῆς. Συγχρόνως ἐλαφρότατοι ἥχοι μουσικῆς, μόλις ἀκούσμενοι, ἔξηρχοντο ἀπὸ τοῦ νέφους ἔκείνου τῆς εύωδίας. Ἐνόμιζέ τις ὅτι ἔδλεπε καὶ ὅχι ὅτι ἤκουε τοὺς χρωματισμούς τῆς μουσικῆς ἔκείνης· εἰς τόνος, ἐρχόμενος κατ' εὐθείαν, εἶχε τὸ χρῶμα τοῦ μενεζέ, ἀλλος τὸ χρῶμα τοῦ

έρδου, ἄλλος τὸ χρῶμα τῆς λευκῆς ἀνεμώνης, ἄλλος τὸ χρῶμα τῶν χρυσανθέμων, τὰ δποῖα στολίζουν τοὺς ἄγρούς. "Οταν οἱ μουσικοὶ ἐκεῖνοι τόνοι ἐπλησίαζον εἰς τὸ οὖς τῆς ἐνόμιζεν ὅτι ἥγγιζε τεμάχιον βελούδου ἢ τὸν χνοῦν μελίσσης.

Αἱ δυνάμεις τῆς τὴν ἔγκατέλειπον ὁλίγον κατ' ὁλίγον, οἱ χεῖρες τῆς ἥσαν ἀδρανεῖς, οἱ πόδες τῆς ἔξετείνοντο ὡς πόδες νεκροῦ, τὰ ἄκρα τῶν δεκτύλων τῆς ἥσαν ψυχρά· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐκλείσθησαν ἐπισφραγισθέντες διὰ τῶν μεταξωτῶν βλεφαρίδων τῆς, ἐνῷ τὰ χείλη τῆς ἡμιάνκιτα κατέπιον ἀπλήστως τὸ φίλημα τῆς Εὔγυιας.

Οὐδὲ πνοή ἡκούετο εἰς τὸ δωμάτιον.

Αἴφνις ἥνοιξεν ἡ θύρα καὶ εἰσῆλθεν Ἐκεῖτος, ἐκεῖνος τὸν δποῖον ἥγάπα. "Ητο ὑπέρ ποτε ὠραῖος, γλυκύς, εὔγενής ὡς πρίγκηψ· ἐπὶ τῆς ὠχρᾶς ἀπὸ τὴν συγκίνησιν μορφῆς του ἥστραπτον οἱ ξανθοὶ καὶ μακροὶ μύστακές του καὶ ὑπὸ τὴν μαύρην ἐνδυμασίαν του, ἐνδυμασίαν χοροῦ ἢ γάμου, τὸ ἀνάστημά του ἐφαίνετο λιγυρότερον καὶ κομψότερον. Μὲ σταθερὰ βήματα καὶ μὲ μειδίαμα ὑπερτάτη· εὐδαιμονίας ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην τῆς Ἀγγελικῆς.

"Εκείνη ἔξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς καὶ αἰδοῦς· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἥστραψαν ἀπὸ χαράν καὶ αἱ παρειαὶ τῆς ἡρυθρίασαν ἀπὸ ἐντροπῆν. "Ἐφερε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς προσπαθοῦσα ν' ἀνυψώσῃ τὴν δαντέλαν τοῦ ὑποκαμίσου τῆς μέχρι σχεδὸν τοῦ λαιμοῦ τῆς ἀλλ' ἐν τῷ ἄμα, χωρὶς κἄν καὶ ἡ ἴδια νά τὸ σκεφθῆ, ἔξέτεινε τοὺς βραχίονας διὰ νά ἐναγκαλισθῇ Ἐκεῖτος, ἐκεῖνον τὸν δποῖον ἥγάπα. "Ἐπι τῶν χειλέων τῆς ἐπτερύγισε πρὸς στιγμήν ἐν ῥόδινον φίλημα, τὸ δποῖον ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὴν φωλεάν του, τὴν καρδίαν της.

"Ἐκεῖτος ἐπλησίασεν ἀκόμη, ἐπλησίασεν ἔως εἰς τὸ προσκέφαλόν της· τὴν ἔλαβεν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ μὲ φωνὴν ἡχηράν, φωνὴν ἀπαστράπτουσαν ὡς ὁ ἄργυρος, τῆς εἶπεν:

— "Ελα, σήκω, Ἀγγελική, σήκω νά πάμε πλέον· οἱ προσκεκλημένοι μᾶς περιμένουν τέσσην ὡραν εἰς τὸ παχάτι μου, οἱ πολυελαῖοι εἶναι δλοὶ ἀναμμέναι, δλα εἶνε ἔτοιμα καὶ τὰ στεφάνια ἀκόμη· τίποτε πλέον δὲν λείπει· σήκω, πάμε, Ἀγγελική.

"Ολόκληρον τὸ σῶμα τῆς Ἀγγελικῆς εἶχε μεταβληθῆ εἰς ἐν μεγάλον, μεγάλον μειδίαμα, εἰς μίλαν λάμψιν, εἰς μίλαν εύωδίαν. Διὰ μιᾶς ἀνετινάχθη ἀπὸ τὴν κλίνην τῆς καὶ οὕτως ὡς ἡτο γυμνὴ καὶ ἀνυπόδητος ἐρρίφθη σύσσωμος εἰς τὰς ἀγκάλας του· οὔτε ἐπῆρε τίποτε μαζῆ της, οὔτε ἐσκέφθη νά φορέσῃ τὰ ὑποδύματά της, οὔτε κἄν τὰς περικνημίδας της.

Ἐκεῖνος τὴν Ἐφερεν εἰς τὰς ἀγκάλας του ἀπαράλλακτα ὥπως φέρει ἡ μήτηρ τὸ βρέφος τῆς, καὶ τὴν ἔσφιγγες καὶ τὴν ἐφίλει, ἐνῷ ἡ Ἀγγελική περιέλωε μὲ τοὺς βραχιονάς της τὸν τράχηλόν του, ὅχι διὰ νὰ στηριχθῇ, ἀλλὰ διὰ ν' ἀφεθῇ ἐντελέστερον, διὰ νὰ δοθῇ πλειότερον εἰς αὐτόν.

Κατὴθῶν οὕτω τὴν κλίμακα καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸν κῆπον. Ἡ Αύγη εἶχεν ἥδη ἐξυπνήσει, εἶχε φορέσει τὰ ρόδινά της ἐνδύματα διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν γῆν. Ὁ οὐρανὸς ἦτο γαλακτόχρους, οἱ ἐναπομείναντες ἐκ τῶν ἀστέρων ἔτρεμον ἐν ἔρωτικῇ συγκινήσει πρὸ τῆς θέας τῆς Αύγης καὶ οἱ κορυδαλοί ἐτόνιζον τὰ πρῶτα ἀσματά των.

Ἐκεῖνος γεμάτος ἀπὸ χαράν διὰ τὸν θησαυρόν, τὸν ὅποιον ἔφερεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἐβάδιζε ταχέως, σχεδὸν ἔτρεχε, διὰ νὰ φθάσῃ μίαν ὥραν ἀρχίτερα ἐκεῖ ὅπου τούς ἀνέμενεν ἡ πραγματοπείησις τῶν ὄνειρων καὶ τῶν πόθων των: τὰ στέφανα τοῦ γάμου. Διῆλθε τὸ μικρὸν μονοπάτι, τὸ ὅποιον ἔχωριζε τὰς πρασιάς καὶ ἐφθασεν εἰς τὸ εὔώδες ἐκεῖνο διαμέρισμα τοῦ κήπου, ὅπου ἤσαν ἄπειρα τὰ ἄνθη, μικρὰ καὶ μεγάλα, κόκκινα, κίτρινα, λευκά, λιόχροα, ρόδινα, πατίδες εἴδους, πάσης εύωδίας. Ἐκεῖ ἐκάθησεν ὄλιγον καὶ ἔσκυψε καὶ ἐφίλησεν εἰς τὰ χεῖλη τὴν Ἀγγελικήν καὶ τὸν ἐφίλησε καὶ ἐκείνη ἐπειτα περιέπλεξε τα δάκτυλά του εἰς τὴν λυτὴν κόμην τῆς καὶ τὴν ἔβλεπεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲν μεγάλον, ἀτελείωτον, ἀχόρταστον, βλέμμα. Ἡ χαρὰ ἔξεχειλίζεν ἐντός των καὶ ἔχυνετο ἀπὸ τὰ χεῖλη των μὲν μειδίαμα, τὸ ὅποιον ἐνόμιζον ὅτι δὲν εἶχεν οὔτε ἀρχήν οὔτε τέλος.

— Είσαι γυμνή, Ἀγγελική μου, δὲν κρυόνεις;

— Ὁχι, Ὁχι, Ὁχι!

Καὶ τὸν ἐφίλει καὶ τὴν ἐφίλει. Αἵρνης ἐλαφρὸς ψιθυρισμὸς ἐπέσυρε τὴν προσοχήν των ἤσαν τὰ ἄνθη, τὰ ὅποτα εἶχον ἐξυπνήσει ἐκείνην τὴν στιγμὴν καὶ διηγοῦντο μεταξύ των τὰ ὄνειρά των.

— Απόψε εἶδα 'στὸν ὑπὸ μου, ἔλεγεν ἐν ρόδον, πῶς 'σὰν νὰ ἐστέρεψε τὸ ρύάκι ποὺ τρέχει κοντά στὴ ἥζα μου κ' ἔγυραν τὰ ρύλλα μου μαραμένα κατά τὸ χῶμα· κ' ἐπονοῦσα, κ' ἐπονοῦσα τόσο πολὺ! καὶ τ' ἀστρα 'σὰν νὰ μ' ἐλυπήθηκαν καὶ ἐκλαψαν μαζῆ μου καὶ τὰ δάκρυά των μ' ἐπότισαν καὶ ἀνέζησα πάλι.

— Ήταν ἡ δροσιά τῆς νύκτας, τοῦ ἀπήντησεν εἰς κρῖνος· ὅμως ἐγώ εἶδα ἔνα πολὺ παράξενο ὄνειρο μου· φάνηκε πῶς ἡ πεταλούδα ὅπου ἀγαπῶ ἥλθε κοντά μου νὰ γλυκαθῇ καὶ ἀφοῦ μ' ἐφίλησε καὶ πῆρε καὶ τὸ μέλι μου καὶ πέταξε γιὰ νὰ φύγῃ,

έμένα μὲν πῆρε τὸ παράπονο ποῦ μ' ἄφινε ἔτσι μονάχο καὶ ἔρημο· τότε ἐκείνη μ' ἐλυπήθη καὶ μοῦ ἔδωκε φτερὰ καὶ μ' ἔκανε νὰ πετάξω μαζῆ της. "Ἐτσι πετῶντας ἐφθάσαμε μέσα στῆς Ἡλιογέννητης τὰ φωτερὰ παλάτια. Ἐκεῖ ἦταν Ἐαπλωμένη μιὰ πεντάμορφη κόρη, ξανθή σὰν τὸν ἥλιο καὶ πειὸ λευκὴ ἀπὸ μένα. Τὸ στρῶνα της ἦτον πουπουλένιο καὶ τὸ σεντόνι της ἦτον καμωμένο ἀπὸ φιλιά, κολλημένα τῶνα μαζῆ μὲ τ' ἄλλο. Ἡ κόρη μ' ἐπῆρε στὸ χέρι της καὶ μ' ἐμύρισε, κ' ἔγώ. . . οὐ ψύχησα ἀπάνω στὰ δροσερά της στήθη.

— Τ' ὅνειρό σου εἶνε πολὺ κακό, εἶπε μία λευκὴ μαργαρίτα· μιὰ εὔμορφη κοπέλα θὰ σὲ κόψῃ σήμερα καὶ θὰ μαραθῆς στὸ πλάι της.

'Ο κρῖνος ἀνεστέναξε καὶ ἡ δρόσος του ἐστάλλαξεν ὡς δάκρυα ἀπάνω εἰς τὰ βελούδινα φύλλα ἐνὸς χόρτου. Οὕτω τὰ ἀνθηδιηγούμενα τὰ ὅνειρά των ἐσκόρπιζον τόσην εύωδειαν, ὥστε ἡ λεπτή τῆς πρωτίας αὔρα διερχομένη ἀπ' ἐκεῖ ἐλιποθύμησε καὶ ἐξηπλώθη εἰς τὰ πυκνὰ φυλλώματα μιᾶς λεύκης διὰ ν' ἀναστενάξη μὲ περισσοτέραν ἀνεσιν.

'Η Ἀγγελικὴ ἐμειδίασε.

— Θὰ τὸν ἔκοδα ἔγώ ἂν δὲν ἔλεγεν ἡ μαργαρίτα ὅτι θὰ τὸν κόψῃ μία εὔμορφη κοπέλα.

— Καὶ ποιὰ εἶνε εὔμορφότερη ἀπὸ σένα; εἶπεν Ἐκεῖρος καὶ ἔκοψε τὸν λευκὸν κρῖνον καὶ τὸν ἔρριψεν ἐντὸς τοῦ λευκοτέρου ὑποκαμίσου της διὰ νὰ συντροφεύσῃ τοὺς δύο ρόδινους κάλυκας τῶν ἀστρῶν στηθῶν της. Είτα ἐδάδισε καὶ πάλιν, φέρων εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ πολύτιμόν του φορτίον· διῆλθε τὸν στενὸν δρομίσκον, τὸν διαιρεοῦντα εἰς δύο τὸν κῆπον, ἐφθασεν εἰς τὴν κιγκλιδωτὴν μικρὰν θύραν, τὴν ἥνοιξε καὶ ἐξῆλθεν.

'Η Αύγη ἐρροδοφώτιζε τὴν ἐκτεταμένην πέριξ πεδιάδα, οἱ γρύλλοι ἐμουρμούριζον καὶ ἐφλυάροιν κεκρυμμένοι ὑπὸ τὰ δροσίλουσμένα φυλλώματα τῶν βάτων καὶ ὁ ψυχρὸς ἀήρ τῆς χαραγῆς ἐκαμπτε τοὺς εύθετος καὶ λιγυροὺς καλαμῶνας.

— Κρυόνεις, χρυσῆ μου ἀγάπη· εἶσαι γυμνή καὶ τ' ἀγεράκι δὲν χορατεύει.

— Οχι, οχι· πᾶμε γρήγωρα, τρέχα δσον εἰμπορεῖς. Καὶ ὅμως ἐλησμόνησα νὰ τὸ πῶ τῆς μαμᾶς μου.

— Ή μαμά σου θὰ εἶνε στὸ παλάτι μου καὶ θὰ μᾶς περιμένῃ· σου εἶπα πῶς ὅλα εἶνε ἔτοιμα, ὅλα, ὅλα, καὶ τὰ στέφανα ἀκόμη.

Καὶ ἐδάδιζε πάντοτε Ἐκεῖρος καὶ τὴν ἐσφιγγεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὴν ἐφίλει σφικτά, σφικτά.

Ἐπὶ τέλους εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δρόμου ἐφάνη ὁ πύργος τεῦ
ὑψηλός, μεγάλος, πνιγμένος εἰς τὸ ἀπλετον φῶς τῶν ἀνοικτῶν
τοῦ παραθύρων, δπόθεν ἔξηρχοντο οἱ μουσικοὶ τόνοι τῶν ὅρ-
γάνων, τὰ ὅποια ἐπαιάνιζον εἰς ὅλας τοῦ πύργου τὰς αἰθούσας.

Πλήθος ρόδοδαφνῶν ἐστόλιζε τοὺς πόδας τοῦ πύργου καὶ
τοὺς ἔλους ἀβαθές ρυάκιον, τὸ δποῖον ἔχανετο παρὰ κάτω καὶ
ὑστερὸν πάλιν ἀνεφαίνετο παρὰ τὸν ἀεικίνητον μῆλον· τὸν
μῆλον, ὅστις ἀλέθει τὸν σῖτον τοῦ πύργου.

Ἐδάδισεν ἀκόμη ὀλίγον, ἐδάδισεν ὀλίγα βήματα ἀκόμη καὶ
ἰδού ἡ θύρα τοῦ πύργου ἡνοίχθη καθ' ὅλον αὐτῆς τὸ πλάτος
καὶ ὑπηρέται ἀναρίθμητοι καὶ ἄλλοι τόσοι προσκεκλημένοι μὲ
μειδιάματα, μὲ γέλωτας, μὲ κραυγὰς χαρᾶς τοὺς ὑπεδέχθησαν
διὰ νὰ τοὺς μεταφέρουν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου οἱ ιερεῖς ἀνέ-
μενον νὰ τελέσουν τὸ μυστήριον τοῦ γάμου.

Αἴφνης... ἐξύπνησεν ἡ Ἀγγελική! Τὸ τελάρον τῆς μὲ τὸν
μισοκεντημένον καμιδᾶν ἥτο εἰς τὴν ίδιαν θέσιν ὅπου τὸ εἶχεν
ἀφῆσει ἀπ' ἐσπέρας, καὶ ἡ χρυσαλλίς, ἀποκαμοῦσα νὰ πετᾶ
ὅλην τὴν νύκτα ἀπὸ τοῦ ἐνὸς τοίχου εἰς τὸν ἄλλον, ἐκάθητο
εἰς μίαν γωνίαν μὲ μαζευμένας τὰς πτέρυγάς της. Ἡ Ἀγγε-
λική ἥτο μόνη εἰς τὸ δωμάτιον. "Ἐφερε τὰς χεῖρας τῆς εἰς τοὺς
ὅφθαλμούς της καὶ ἐσπόγγυπισε τὰ θεομότερα δάκρυα τῆς ζωῆς
τῆς, καὶ μὲ βαθὺν στεναγμὸν ἐψιθύρισε μόλις ἀκουστεῖσα: ἡ
εὔτυχία εἶνε ὄνειρον.

Ἐν Παρισίοις, Μάρτος 1889.

Ιωάννης Πολέμης.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΝ ΣΥΡΩΙ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ
ΤΟΥ ΝΑΥΑΡΧΟΥ ΜΙΑΟΥΛΗ

ΑΓΑΠΗΤΟΙ μου Συριανοὶ καὶ πρῶτοι 'ς τὸ τευτέρι,
ἐκ φόβου μήπως νέος τις Χοδάρτ σᾶς βούμβαοδίσῃ
ἐστήνσατε 'ς τὴν νῆσο σας τῆς "Υδρας τὸ ξεφτέρι
νάναι φοβέρα ἀδιάκοπη 'ς Ἀνατολὴ καὶ Δύσι! !

Κατὰ τὴν ἰσοτὴν τῶν 'Αποκαλυπτηρίων.

Σουρῆς.